

Viering 22 mei **Breng ons niet in beproeving, verlos ons van de boze**

Verwelkoming:

We nemen de afwezigen, verontschuldigen, mee in onze viering. We spreken af nu reeds het geld voor in het offermandje klaar te steken, zo kan dat straks in alle rust gebeuren. Na de viering mogen jullie, naar goede gewoonte, de gsm terug aanzetten.

De Paaskaars brandt, teken dat Licht onze hoop is.

Dat er geen grotere hoop is die ons draagt en meeneemt.

We zingen:

Lied 34: God van mensen

Duiding:

Voor de inhoud van deze Veer-viering zijn wij bij het einde van het Onze Vader gekomen. De rode draad doorheen dit jaar kennen we: met welk godsbeeld probeer ik in het leven te staan,

geloof ik aarzelend

en bid ik stamelend?

‘Breng ons niet in beproeving, nee, ontruk ons aan het boze!; breng ons niet in beproeving! en Ik bid niet dat gij hen weghaalt uit de wereld, nee, dat gij hen behoedt voor de boze.’

We letten op voor allerlei vormen van moralisering. Daarom kunnen we maar beter het begrip ‘**zonde**’ vermijden en vervangen door **dwaling, je doel missen**... ook al gebeurt dat soms buiten je eigen wil om.

De werkelijkheid zoals we die vandaag zien is ook deze zoals het Onze Vader van in het begin, deze ziet: ze is extreem en vol conflicten. Gods rijk staat tegenover het rijk van het kwade. De mensen hebben de mond vol godslasteringen, de wereld wordt overheerst door allerlei soorten van boosheid, de wil van God wordt voortdurend tegengewerkt, velen ontberen het dagelijks brood, broederlijkheid wordt herhaaldelijk kapot gemaakt. Daarbij komt de bekoring van verslavingen allerhande, de bekoring om het op te geven, om alles op te geven. Als het kwade dichtbij komt, zoals we allemaal hebben ervaren deze laatste maanden, dan zijn we bang.

En dan niet weg vluchten, bijvoorbeeld in de drug van een religie die ons weghoudt van déze wereld of die ons doet focussen op een leven na de dood. Dan is Messiaans bidden midden in de concentratie en de stilte toch het lawaai van de wereld binnenlaten. We mogen de verstrooidheid binnenlaten en onze gedachten laten uitwaaiëren naar onze geliefden, naar mensen in nood, zodat in hun gedwongen zwijgen de Stem van de Ene hoorbaar wordt: *leidt ons niet in de verzoeking* van een religie die ons weghoudt van deze wereld; *en verlos ons van het kwade*, dat de solidariteit ondergeschikt maakt aan de zelfgenoegzaamheid van de mens.

Laten we in die geest vieren en nu samen bidden:

God, uit u komt alles voort

de mensen, de dingen en de tijden.

Toch zijt Gij geen naamloze bron,

geen oerkracht, geen onbestemd al.
Gij hebt een naam.
Gij zijt Vader en wij zijn uw kinderen.
Laat ons dit nooit vergeten
bij alles dat ons overkomt.
Roep ons tot u terug als wij
moedeloos zijn en zelfs opstandig.
Spreek dat verlossende woord:
wees niet bang, Ik ben uw Vader,
nu en tot in eeuwigheid. Amen.

Lezing: Mt.4, 1-11

Dan wordt Jezus door de Geest weggevoerd naar de woestijn,
om beproefd te worden door de duivel.
Na veertig dagen en veertig nachten vasten is hij ten slotte uitgehongerd.
De beproever komt en zegt tot hem:
als jij een zoon van God bent,
zeg dan dat deze stenen broden worden!
Maar hij zegt ten antwoord:
er staat geschreven:
niet bij brood alleen zal de mens leven,
maar bij alle woord dat uit Gods mond voortkomt!
Dan neemt de duivel hem mee naar de heilige stad,
posteert hem op de dakrand van het heiligdom en zegt tot hem:
als je een zoon van God bent,
werp jezelf dan naar beneden;
want er staat geschreven:
aan zijn engelen zal hij over jou bevelen,
en op handen zullen ze je dragen
opdat je je voet niet aan een steen stoot!
Jezus' verweer tegen hem is:
wéér iets dat geschreven staat:
je zult de Heer, je God, niet beproeven!
Weer neemt de duivel hem mee,
naar een zeer hoge berg;
hij toont hem alle koninkrijken van de wereld en hun glorie,
en hij zegt tot hem:
dat alles zal ik jou geven, als je neervalt en hulde brengt aan mij!
Dan zegt Jezus tot hem: ga weg, satan!-
want er staat geschreven: de Heer, je God, zul je huldigen
en alleen hém vereren!
Dan laat de duivel hem los, en zie,
engelen komen tot hem en hebben hem bediend.

Evangelië-overweging

Hoe bekend dit verhaal van de **bekoringen van Jezus in de woestijn** ook is,

toch blijft het vreemd en onwerkelijk klinken.

Het begint al bij de persoon van Jezus: meestal staat hij tussen de mensen, hier staat hij in de woestijn, alleen, midden in de leegte.

En Jezus is niet zomaar naar de woestijn gegaan,

“De Geest” heeft hem naar hier gevoerd om beproefd te worden door de duivel.

De hoofdpersoon in dit verhaal is niet zozeer Jezus, maar de Geest, de Geest van God.

En tegenover die Goede Geest staat dan de Boze Geest. Dat zijn de twee tegenspelers.

Het gaat hier dus over de **strijd tussen goed en kwaad** in ons,

tussen onze goede bedoelingen en onze wat minder edele gevoelens.

De duivel, de Boze Geest is altijd erg geïnteresseerd in al wie een stukje macht voor het grijpen heeft.

Deze bekoring overkomt ons allemaal wel eens: op het werk, in ons gezin, in onze omgang met anderen,

de macht van de spreekvaardigheid laten voelen, de macht van gespeelde onschuld,

de macht van de brute kracht,...

De verleider neemt de stem uit de hemel over: als jij een zoon van God zijt...!

En hij suggereert enkele interessante mogelijkheden. Mogelijkheden die ook ons niet onverschillig laten.

bv. Eerste verleiding: Jezus heeft honger, de duivel suggereert een klein broodwonder: Jezus weigert.

We weten dat Jezus niet afkerig stond van een broodwonder, maar als hij dat deed, was het uit medelijden met mensen,

en niet een wonder uit macht en voor zichzelf.

Er is niets dat Jezus zo verafschuwde als de gedachte dat zijn relatie tot zijn Vader vertaald zou worden in termen van macht.

Hij koos eerder en beter voor het Woord dat mensen oproept te denken in termen van rechtvaardigheid:

de handen ineen slaan en het samen geproduceerde brood met elkander delen.

De opeenvolgende verzoeken waarmee Jezus in de woestijn gekweld wordt nemen in omvang en sterkte toe.

Eerst brood, eigen lichaam, individueel welzijn, ...

Daarna macht over en bezit van uitgebreid landschap,...

Uiteindelijk wereldmacht, alleenheerschappij,...

Bij deze laatste beproeving speelt de duivel zijn hoogste troef uit: de relatie tussen Jezus en zijn Vader.

Heel zijn leven heeft Jezus uitdrukkelijk en radicaal ieder perspectief van macht en heersersmentaliteit afgewezen,

hier zeker ook: ga weg Satan!

Juist door deze krachtige, consequente houding openbaarde Jezus zich als “de zoon van God”.

Hier herkennen we het ideale Godsbeeld.

Het verhaal van de bekoringen is een verhaal in vele afleveringen. Het duurt ons leven lang.

Aan ons de opdracht om telkens te kiezen voor de juiste richting en zo de dwaalsporen te vermijden,

Aan ons om te blijven werken aan en zoeken naar de weg van het licht, de weg naar de Vader,

de weg die Jezus ten volle ging.

Bezinningsmoment, we denken even na aan de hand van enkele vragen :

- ✓ Waar en wanneer werden wij concreet voor de keuze gesteld te kiezen voor of tegen macht .
- ✓ Kiezen wij enkel voor brood, bezitting, voor onszelf of voelen we ons een stukje verantwoordelijk voor anderen?
- ✓ Hoe zien wij in de ander, in onze medemens “de Goede Geest” werken?
- ✓ Hoe kunnen en willen wij meewerken aan de openbaring, en ook de vorming van ons Godsbeeld?
- ✓ Welke kansen hiertoe zien we langs “het sociale” dichtbij of verderaf?

Lied 1: Ik zie de hemel opengaan

Voorbeden met Keerzang 19: Wek uw kracht en kom ons bevrijden

- Soms staan we op de rand met ons leven schipbreuk te lijden. Geven of vinden we geen zin meer in het bestaan.
- Soms zien we niet meer waarrond het draait in eigen leven, in de geschiedenis, ook in de kerk.
- Soms weten we geen blijf meer met de talrijke machten van vernieling en geweld en met ‘de dwaasheid van het kruis’.
- Soms weten we geen blijf met onze ontoereikendheid en onze onmacht. Dreigen we niet stand te houden.
- Soms weten we, ook binnen deze groep van Het Veer, niet hoe ons zoekend geloof in deze tijd kan aanslaan bij anderen. Misschien zijn we ons niet bewust van onze gebrekkige inzet, van ons niets doen. Misschien ook niet bewust van ons gewoon ‘zijn’.

Tafelgebed

Gezegend wie, door angst, pijn, wanhoop en bekoringen, aan de dood voorbij, leven in licht en met vuur – met geestdrift. Opstaan!

Twee avondgangers naar Emmaüs.
Of zijn het er drie?
‘We hebben geen hoop meer op bevrijding,
al drie dagen is hij dood.
Vrouwen zeggen
dat ze een verschijning hebben gezien bij zijn graf.
Maar ja, vrouwen...

We zijn gaan kijken.
Het graf was leeg.
Maar hém zagen we niet.'
Ze naderen het dorp.
'Blijf bij ons, want het is avond
en de nacht gaat komen...', zeggen ze tot hem.
Wanneer zij het avondmaal houden,
neemt hij brood, spreekt de zegen uit,
breekt het en deelt het met hen.
Dan herkennen zij hem bij het breken van het brood.

Want de avond voor zijn sterven
Heeft hij immers brood en wijn gedeeld met zijn vrienden:
'dit brood is heel mijn leven voor jullie
en deze beker is een nieuw verbond.
Telkens als jullie het brood breken en de wijn drinken, gedenk mij dan.'

Gezegend wij, die klein of groot,
blind, angstig, tastend bijna
doen als hij.
Gezegend wij die, ongezien en ongeweten
doen als hij.

Brood en wijn worden gedeeld

De leegte is niet leeg. Verenigd in het licht van de Paaskaars en met het vuur van Pinksteren
bidden we samen: **Onze Vader**
Behoed ons voor de ultieme bekoring
van onze tijd: die van de wanhoop.
Want het laatste
wat men Gods kinderen ontnemen kan
-na het geloof en na de liefde-
is juist de tere plant van de hoop:
het laatste wat wij mensen nodig hebben
om te overleven in deze bange tijden.
Laat niet toe dat wij wegzinken
in die verzoeking.
Dat wij en alle mensen
geen hoop meer zouden hebben.
Want dit is eerst de dood,
behoed ons voor dit sterven.

Vredeswens.

Laten we samen Sjaloom zingen en een kring maken, een mensenketting om neen te zeggen aan een wereld die wij niet willen en **voor** een wereld zoals we hem dromen. Laten we onze linkerhand op de rechter schouder van onze buur leggen en zo tegenstem vormen tegen **onrecht**.

Lied 62: Sjaloom

Zending

Het is gave én opdracht om zo in het leven te staan. Hoop koesteren, zoals we het kleine scheutje, symbool voor deze tere hoop, moeten koesteren, wil het leven en groeikansen krijgen.

Lied 20: Nieuwe mens in ons geboren

Uitdelen van het symbool